

Publicerad 2008-06-25 21:30 av Christine Bylund

Detta är skumt. Meningen dök upp. Visste inte vad den skulle vara till, men den ville säga det här.

Här simmar Sara.

-Här simmar Sara, sa han när vi kommit oss ut på den gistna bryggan.

Han slog ut med sin krokiga, skitiga hand mot vattnet. Där flöt gamla löv och kvistar i dyn. Det blåste kallt från bergen, jag rös.

- Men varför simmar hon här?, frågade jag, här som är så äckligt.

Han spottade och jag stod länge och såg hur den gulvita loskan flöt i vattnet. Där hans dotter badade. Sen harklade han sig och såg mycket länge rakt ut i intet innan han talade.

-Du vet Sara är inte som de andra flickorna. Inte som du. Han såg på min röda klänning och mina lätta sommarsandaler. Sara är inte söt, viskade han fram.

Det har varit något med henne hela tiden. Hon luktade jord. Inte sött som andra ungar du vet. Han snöt sig mellan fingrarna och torkade av sig på byxbenet. Brydde sig inte om att jag kanske skulle ta illa upp.

Du har ju sett hennes ögon nu när du har varit med oss. De är mörka, djupa som tjärnen här. Hennes skinn är så torrt men håret så fett. Hon är inte som sina systrar, eller sin bror. De är starka, ljusa och klara, som du. Han lade handen på mitt lår ovanpå den röd-och-vitmönstrade klänningen. Jag tittade länge på den men tog inte bort den.

-Berätta mer om Sara?, trugade jag.

-Det är märkligt, sa han till slut, och plirade på mig med små, små ögon. Tog av sig hatten och skrynklade den i nävarna. När Sara var liten kunde hon försvinna. Hon liksom flöt in i saker. I väggarna, i barken på träden.

Hon finns inte med på familjebilder fast vi vet att hon varit där när vi tagit dem. Hon är inte här.

-Var är hon då?, nu viskade jag, min mun var nära hans öra för jag kände mig iakttagen.

-Hon är här! Han pekade ner mot löven och loskan igen, med sitt nästan helt böjda finger. Lutade sig fram och visslade. Ljudet tog skruv i bergskropparna och ekade metalliskt runtomkring oss. Rädslan isade efter ryggraden, huden blev stram och jag hade velat blunda.

Ljudet cirkulerade runt oss, det lyfte löv från marken och det kom i mitt hår. Det blåste av honom hatten och han höll sig i räcket med båda händerna. Jag vände bort huvudet men såg i ögonvrån hur han öppnade munnen. Hur kroppen vred sig lite i takt med ljudet, till slut gjorde han det. Han skrek inte utan ropade mer, högt och stadigt.

-Sara! Saaaraaa!

Och bergen ropade Sara, Sara. Vattnet ropade. Marken under oss väste och snart viskade också jag.

-Sara, Sara, Sara.

Jag ville se henne, men ändå höll jag ögonen stängda när han sa att hon hade kommit. Han sa det igen.

-Titta nu Cecilia, där är hon. Titta på Sara. Sara! Han bussvislade så det skar genom mig och jag kunde känna att nu var hon nära. Det blev varmt alldeles framför mig.
Jag öppnade sakta ögonen och det skar i mig när jag såg henne.
Hon stod på botten rakt framför oss. Men hennes ögon var svarta, som om hon inte såg oss. Håret var tjockt och hängde rakt ner, blankt som olja gick det ända ner till magen och lockarna var lindande runt hennes bröst.
Huden var fulltecknad av små gröna och blå strimmor som gick ihop i pannan och letade sig ner efter kinderna och hakan.
Plötsligt var det som om hon kunde se mig, hon lyfte huvudet och väste mot oss. Andedräkten var varm.

-Hej Sara!, sa han. Det är pappa. Hur har du det?

Hon sa inget mer, stod som förut.

Han fumlade med byxfickan och fick fram en solkig näsduk lindat kring något. Han öppnade den och höll fram mot henne.

-Titta Sara, sockerkaka, mamma har bakat, sa han medan han smulade ner i den vattnet. Sen tog han mig om axlarna och viskade.

-Kom nu går vi, hon vill ju helst vara ensam.

Vi gick in från bryggan in på stigen ut ur i skogen till landsvägen, och vi såg oss inte om en enda gång. Han sparkade bekymmerlöst i gruset och skrattade men jag frös hela vägen hem. Jag frös hela kvällen och när jag låg i sängen med täcket uppdraget till hakan bad jag innerligt att det inte skulle vara sant.

När dörren öppnades hade jag somnat, men jag visste att det var hon. Rummet blev varmt. Jag blundade hårt och bad krampaktigt, när jag kände hennes torra hand mot min kind. Vattnet droppade på min panna och rann efter tinningarna.

-Sara?, viskade jag skräckslaget.

-Tyst!, sa hon och lade sig i sängen utan att ta plats i den. Sjönk genom täcket, lakanet, madrassen med resår, sängbotten, golvet, grunden, jorden, till vattnet. Saras sjö.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Christine Bylund med Poeter.se id #22453 innehar upphovsrätten